

Școala Rozacrucii de Aur

www.rozacrucedeaur.ro

Călătoria interioară

Partea a 3 a: Cele două câmpuri de viață

În cele din urmă, dorința noastră de mântuire ne duce la limitele a ceea ce este posibil în natura pământească și ne aflăm în fața unei realități de neevitat. Trebuie să ne împăcăm cu faptul că dorința noastră pentru adevărata stare umană nu poate fi satisfăcută nicăieri în această lume materială și nici în viața de apoi. Experiența ne arată că tot ceea ce există în această natură este supus legii înălțării, strălucirii și stingerii. Tot ceea ce se naște, tot ceea ce are un început, se va degrada în cele din urmă și se va termina. Viața de apoi este guvernată de aceeași lege. Și acolo predomină timpul și spațiul și totul piere după un timp. Deci, viața veșnică nu se găsește acolo.

Nimeni pe Pământ nu este scutit de această lege a nașterii, a creșterii și a decăderii. Nu există nicio modalitate de a scăpa de ea. Și totuși, cât de des încercăm să o evităm, să nu o întâlnim în experiența noastră. Gândește-te doar, de exemplu, la eforturile enorme depuse de oamenii de știință moderni pentru a prelungi durata de viață a omului. Și gândește-te la tot efortul și strădaniile pe care le depunem pentru a ne face posesiile și creațiile mai durabile, perfecte. Suntem atât de siguri că perfecțiunea supremă există. Suntem atât de siguri că eternul poate fi atins aici și acum în această lume sau în viața de apoi.

Călătoria interioară – Partea a 3 a: Cele două câmpuri de viață

Dar ce ne face atât de siguri? Ce ne determină să continuăm să încercăm, indiferent de ce se întâmplă?

Numim această putere motivatoare „reamintire”, îndemnul adânc înrădăcinat, dorința primordială pentru viața perfectă. După cum am explicat în ultima noastră explorare, această dorință provine din ultima rămășiță a stării originare, divine de viață, prezentă în ființa umană. Această rămășiță este atomul primordial, atomul scânteie de Spirit, nucleul divin indestructibil.

Oare, faptul că suntem atât de nemulțumiți de natura pământească și avem o tendință care nu poate fi reprimată, de a rezista oricărei forme de decădere, nu este un indiciu clar al prezenței în noi a ceva care nu aparține acestei lumi? Cum ar putea ființele umane să lupte atât de neobosit împotriva lipsei de libertate, a nedreptății și a suferinței dacă în ele nu ar fi prezentă o „rămășiță divină” care încearcă în mod constant să se manifeste?

Și, dacă acceptăm că există ceva în noi care nu aparține acestei lumi, atunci rezultă că trebuie să existe cel puțin două lumi, două câmpuri de viață. Această perspectivă este, de fapt, una dintre bazele învățăturii gnostice. În primul rând, există un câmp de viață divin în care ființează Omul originar (deși, în noi, tot ce rămâne din acest Om originar este doar atomul primordial). În al doilea rând, există un câmp de viață dialectic căruia îi aparține tot ceea ce numim în prezent „uman”.

Câmpul de viață divin este câmpul în care totul este așa cum ar trebui să fie – așa cum este intenționat de Planul divin. Este domeniul în care există valori absolute, de durată, unde nimic nu pierde niciodată sau se transformă în opusul său. De aceea, uneori o numim „ordinea naturii statice”. Viața în ordinea naturii statice nu implică nici moarte sau decădere, ci doar geneza eternă, manifestare în continuă dezvoltare, desfășurarea din glorie în glorie. Și această ordine a naturii divine a fost întotdeauna menită să fie câmpul vieții umane.

Călătoria interioară – Partea a 3 a: Cele două câmpuri de viață

Este și a fost întotdeauna câmpul de viață al Omenirii divine. Dar este antiteza câmpului de viață al ființelor umane căzute, pământești, care, pentru că nu cunosc adevărul despre propria lor lume pieritoare, continuă să fie atrași în modele de comportament care încearcă să imite lumea divină și astfel să se opună legilor ei.

Desigur, nu ar trebui să credem că lumea divină există în altă parte – undeva în spațiul cosmic, de exemplu. Lumea Luminii este peste tot în jurul nostru. Este „mai aproape decât mâinile și picioarele noastre”.

Câmpul vieții pământești este numit și ordinea naturii, a „dialecticii”, deoarece viața în interiorul lui este o interacțiune constantă între contrarii și nimic nu este etern sau durabil. Dar nu este viața adevărată. Nu este altceva decât o șerpuire constantă de la o antiteză la alta: de la întuneric la lumină, de la lumină la întuneric, de la război la pace, de la pace la război, de la libertate la captivitate și de la captivitate înapoi la libertate. Și așa continuă.

Ordinea naturii dialectice include nu numai lumea vizibilă, materială, ci și lumea de apoi. Chiar dacă aceasta poate exista doar datorită puterii și energiei divine, este ruptă de viața divină. Este o ordine de necesitate, creată pentru a oferi ființei umane căzute experiența necesară pentru a recunoaște această lume a dialecticii și pentru a acționa în așa fel încât să permită elementului divin să revină la viața originară.

Ordinea naturii dialectice rămâne o închisoare pentru ființa umană până când atomul primordial poate fi trezit în ea. În acest scop, impulsurile de chemare, de trezire sunt trimise în mod constant în acest câmp de viață, astfel încât posibilitatea să rămână întotdeauna deschisă pentru ca adevărata Ființă Umană, să fie ghidată înapoi în domeniul său originar de viață.

Călătoria interioară – Partea a 3 a: Cele două câmpuri de viață

Următorul extras din cartea *Omul Nou care vine*, scrisă de Jan van Rijckenborgh, tratează acest subiect:

„Este un lucru bun să ne oprim asupra acestui punct, pentru că de aici rezultă că închisoarea noastră nu este doar o pedeapsă penală, ci, în același timp, o stare plină de grație în care se depun eforturi pentru a ne ajuta să ne recâștigăm filiația divină. [...]. Pentru moment, poate că este clar pentru conștiința voastră că există două câmpuri de viață. Nu unul aici și altul altundeva, ci prezente simultan și existențial, așa cum există și două câmpuri electromagnetice referitor la existență. O existență demonstrează starea de cădere și totodată grație, răbdare și ajutor. Cealaltă existență exprimă absolutul și divinul. Ambele existențe sunt prezente în același moment, în același spațiu, aici și acum. [...]. Împărăția lui Dumnezeu și atmosfera ei de viață sunt mai aproape decât mâinile și picioarele, da, este în voi.”

Deci, există două câmpuri de viață. Cel mai înalt îl întrepătrunde pe cel de jos, dar invers nu este posibil. Cu toate acestea, ambele ocupă același spațiu cosmic. Deci, eliberarea în sensul real nu este niciodată evadare; nu înseamnă „a fugi din lume”. Mai degrabă, înseamnă întoarcerea la Realitate – singura și unica realitate.

Ambele câmpuri de viață pot fi percepute, cu condiția să deținem organele de simț adecvate. Cu toate acestea, ca ființe umane dialectice, simțurile noastre sunt foarte limitate și ne permit să percepem doar ceea ce aparține naturii dialectice. Nu avem mijloace de a percepe câmpul divin al vieții.

De ce este așa? Pentru că personalitatea dialectică – eul este construit în întregime din substanțele acestei naturi pământești. Acest lucru este valabil nu doar pentru corpul său de materie grosieră, ci și pentru corpurile sale mai subtile (vom reveni la acest subiect mai târziu). Fiecare celulă din corpul uman are propriul său „nucleu de conștiință”, iar totalitatea acestor nuclee

Călătoria interioară – Partea a 3 a: Cele două câmpuri de viață

de conștiință este ceea ce dă naștere conștiinței umane ca întreg. Deci, natura și calitatea materiei din care este compusă ființa umană vor determina natura și calitatea a ceea ce poate percepe. De aceea putem percepe doar ceea ce aparține acestei lumi a formei și nu putem percepe natura divină, chiar dacă ea ocupă același spațiu. Percepem doar forme dialectice și, în afară de acestea, spațiul pare gol.

Deci, natura divină poate fi percepută numai de o nouă statură umană ale cărei organe de simț sunt construite din substanța primordială divină. Deoarece simțurile ființei umane pământești nu sunt construite din această substanță divină, aceasta nu poate experimenta viața divină și nici nu poate percepe vibrațiile sau radiațiile divine.

De aceea, pe Pământ, nu putem decât să percepem rezultatele lucrărilor lui Dumnezeu, dar nu putem vedea puterea din spatele lor. Putem doar să speculăm și să ne exprimăm idei despre El. De aceea lumea este atât de plină de dispute și contradicții despre natura lui Dumnezeu și eternitate. De aceea există atât de multe interpretări religioase, ipoteze, argumente, războaie și persecuții.

Această incapacitate de a percepe realitatea este tratată de Platon, filosoful grec antic, în cartea a șaptea din „Republica” sa. El spune că suntem ca niște oameni care au fost închiși într-o peșteră de când erau copii, cu picioarele și gâtul prinse în așa fel încât să nu se întoarcă să privească la intrare, ci sunt nevoiți să privească peretele din spate al peșterii. La intrarea în peșteră arde un foc care își aruncă lumina în interior. Între foc și intrare sunt aranjate tot felul de obiecte – care reprezintă idei. Acestea și-au aruncat umbrele – lumea fenomenelor – pe peretele înalt din spatele peșterii. Oamenii înlănțuiți din peșteră văd aceste umbre și le confundă cu realitatea. Ei discută despre originea și scopul acestor imagini și cred că scopul studiului este de a examina aceste imagini în umbră. Dacă unul dintre ei ar reuși să se elibereze de lanțuri și să părăsească peștera, ar vedea obiectele în sine și ar putea

Călătoria interioară – Partea a 3 a: Cele două câmpuri de viață

privi realitatea în loc de umbre. Prin urmare, cunoștințele noastre adunate prin simțuri nu sunt decât o umbră – cel mult o reprezentare a realității, dar niciodată realitatea în sine.

Eliberarea de lanțuri și părăsirea peșterii este ceea ce înseamnă eliberarea și este ceea ce Școala Rozacruții de Aur își propune să vă ajute să realizați în această serie de explorări. Cunoștințele în sine nu sunt însă suficiente. A ști că lumea divină se află ascunsă în ființa umană, „mai aproape decât mâinile și picioarele”, este un prim pas important, dar numai cunoașterea nu este eliberatoare. Devine eliberatoare doar atunci când este pusă în practică. După cum am spus în prima explorare, întregul sistem uman trebuie să sufere o schimbare fundamentală. Trebuie să ne dezvoltăm simțurile cu care poate fi percepută ordinea naturii divine. Și în plus, a putea trăi într-un alt domeniu al vieții înseamnă că trebuie să înveți să te adaptezi legilor sale.

Călătoria interioară – Partea a 3 a: Cele două câmpuri de viață

Ceea ce o ființă umană învață în Școala Spirituală, este cum să se pregătească pentru acest proces, pe care evangheliile îl numesc „renașterea din Apă și Spirit”. Aceasta înseamnă o renaștere din substanța primordială a câmpului de viață divin. Fără o astfel de renaștere nu se poate cunoaște lumea divină și nici nu se poate intra în ea pentru că, așa cum spune Biblia, „carnea și sângele nu pot moșteni Împărăția Cerurilor”.

Procesul renașterii din Apă și Spirit este exemplificat în viața lui Iisus Christos și explicat în învățăturile Sale. Școala Rozacrucii de Aur caută să explice și să facă posibil acest proces, pe care îl numim „calea transfigurării”.

Această distincție clară pe care o face filosofia gnostică între cele două câmpuri de viață este unul dintre cele mai importante puncte asupra cărora învățăturile gnostice diferă de cele ale multor alte organizații ezoterice și religioase. Aceasta a fost o trăsătură distinctivă a tuturor școlilor gnostice de-a lungul veacurilor.

Pentru a încheia această explorare, am dori să luăm în considerare de ce ființele umane trebuie să trăiască în această lume dialectică. Prezența lor în această lume este rezultatul încălcării legilor universale ale vieții. La început, Ființele Umane originare au trăit în lumea divină. În Sfintele Scripturi, procesul de scufundare în câmpul vieții pământene se numește „cădere”. Înainte de această cădere, Ființa Umană divină a trăit în Lumină. Ființa ei era absolut una cu forțele divine. Însă, acționând cu voință proprie, ea a încălcat legile vieții lumii divine, iar rezultatul a fost că, de-a lungul veacurilor și transformărilor atemporale, tot ce a rămas din Ființa Umană divină este atomul primordial, îndemnând-o constant să caute Adevărul.

Această neliniște interioară este sursa sentimentului – ca o amintire pe jumătate uitată – că destinul nostru este altul decât această existență a spațiului și timpului – dialectica. Neliniștea noastră interioară caută să ne amintească că, în ciuda stării noastre degenerate, suntem chemați să

Călătoria interioară – Partea a 3 a: Cele două câmpuri de viață

colaborăm la eliberarea ființei divine din noi. Prin eforturile noastre de a reacționa la neliniștea interioară, dobândim maturitatea de a înțelege și accepta calea de întoarcere la ordinea naturii divine.

Dacă am cunoscut această experiență, dacă începem să înțelegem cauza reală a neliniștii noastre interioare, nu ne vom teme să cooperăm la o revoluție interioară totală, astfel încât, prin ea, să putem readuce la viață Ființa Umană originară în propriul nostru sistem.